

ГУНТАСИЙ ОСЕТИНСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Иван Троянски, 1976

chitanka.info

Много отдавна в едно село живеел човек на име Гунтасий. Няма какъв имот освен един бик. Гунтасий обувал на краката му плъстени ботуши и го пасял в селските ниви. Селяните се чудели, когато наглеждали нивите си:

— Какво е това нещастие? Следите човешки, а изпояжда като бик!

Наели пъдари и хванали в нивите си бика на Гунтасий. Заклали бика, а дома на Гунтасий изгорили с думите:

— Ти ни разори!

Гунтасий отишъл при съеляните си и се примолил да му върнат поне кожата на бика. Хората уважили молбата; дали му кожата. А Гунтасий я напълнил с кюмюр, тръгнал по улицата и завикал:

— Кой приема гости?

Една жена изтичала от двора и му рекла:

— Гостът е божи пратеник, ела!

— В кожата на моя бик са запънати много жълтици — казал той — и нека никой да не се докосва до нея. Ако някой я пипне, жълтиците ще се превърнат на кюмюр.

Скоро след това жените в къщата се скарали, заблъскали се и една от тях паднала на кожата. Гунтасий заплакал и се развикал:

— Сега моите жълтици се превърнаха на кюмюр; платете ми за тях с жълтици без никакви разпавии!

Стопаните му платили с жълтици. Той се върнал и пуснал в селото слух:

— Тичайте, ей там в една къща за говежда кожа, пълна с кюмюр, дават злато!

Хората започнали да горят къщите си, да колят биковете си и с кожата им, пълни с кюмюр, тръгнали и завикали по улицата:

— Кой дава за говежда кожа с кюмюр същото количество злато?

Нищо не получили и потърсили Гунтасий, за да го убият. Не го намерили и убили майка му.

Гунтасий помолил селяните да му дадат тялото на майка му. Натоварил го на гръб, понесъл го, тръгнал по улиците на горната махала и завикал:

— Кой приема гости?

Притичала при него една жена и казала:

— Гостът е божи пратеник!

Поканила го в къщи, а тялото на майката оставили вън, като го подпрели на стената. Разговорили се и след взаимните поздрави Гунтасий казал на една от дъщерите на стопанката:

— Другарят ми е вън. Иди, покани го в къщи, но не му говори силно, защото ще умре и тогава лоша ти е работата.

Девојката отишла при другаря на госта. Другарят не се обаждал на поканата ѝ да влезе в къщи. Тогава започнала да говори силно и той се опънал с цял ръст на земята. Щом видял това, Гунтасий се развикал разплакан:

— Предупреждавах те да не му говориш силно. Ти ме погуби! Сега ще те взема със себе си и нека никой да не ме обвинява за това.

Родителите не могли нищо да възразят и се съгласили да му дадат дъщеря си.

Гунтасий оставил тялото на майка си у домакините, а дъщеря им отвел със себе си. Из махалата тръгнала мълва:

— В горната махала за тяло на майка дават девојка.

Хората пак повярвали на Гунтасий и започнали да убиват майките си: носели ги на гръб в горната махала и ги предлагали, като викали:

— Кой дава красива девојка за тяло на майка?

Нищо не получили и хванали Гунтасий, за да го убият. Заковали го в един сандък, закарали го до моста и отишли да си отсекаат тояги.

В това време оттук минал един овчар. Гунтасий се развикал:

— Не, не, няма да се съглася, каквото и да правите, няма да се съглася!

Когато виковете му стигнали до слуха на овчаря, той го попитал:

— От какво се отказваш? С какво не си съгласен?

— Селото ме избира за княз — отговорил му Гунтасий, — ала аз се отказвам, не искам да се съглася.

Овчарят му казал:

— Хайде да си разменим дрехите и аз ще се съглася да стана княз вместо теб, а ти паси това стадо овце!

Овчарят и Гунтасий си разменили дрехите и Гунтасий подбрал стадото. Овчаря оставил вместо себе си и стеклите се хора, измамани от Гунтасий, счутили главата на овчаря с тоягите, а трупа хвърлили в реката.

Вечерта селяните видели Гунтасий, когато карал сред селото стадото овце, и го попитали:

— Господ да те убие! Откъде се взе пак, нали те хвърлихме в реката?! И откъде е това стадо?

А той им отговорил:

— Това ми е подарък от водните духове. Те подаряват още повече добитък на тези, които се явят по много наведнъж при тях.

Хората пак му повярвали и мало и голямо се хвърлило в реката. В селото останали само един сляп мъж и една сляпа жена. Гунтасий им казал:

— Ето ви два ръжена. Затечете се един към друг, а аз ще мина помежду ви и ще ме промушите!

Старецът и бабичката се промушили един друг.

Селото останало за Гунтасий. И до ден-днешен той и жена му са живи и здрави. Така, както не сте видели нищо от всичко това, така да не ви посетят нито болести, нито напасти.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.